

voor als iets heel bijzonders. Ze deden alsof zij er alles van wisten, want in 't vertellen trok Maantje's wezen zulke ernstige plooi, hij scheen zoo overtuigd, dat zij om 't even opgetogen en in geestdrift hunne goedkeuring uitspraken en zich gereed verklaarden in alles mee te doen. Het was inderdaad fijn gevonden en een heerlijk vooruitzicht, gelijk Maantje het hun voorspiegelde en uitlegde: een echte stal, en een kribbe, Nanten had een os en een ezel (die ezel was wel een muil, maar dat kwam er zoo nauw niet op aan). De rest voorzag Maantje in zijn visioen – dat kon hij zoo niet zeggen, maar het zou wel terecht komen, dat liet hij aan het toeval over. In de bespreking bracht hij de zakelijke schikking meer op het voorplan. Al de bijzonderheden had Maantje goed gefineerd en belegd: Nantens stal bleek uitstekend geschikt – ver van de plaats af en van alle gebuurte, bovendien konden ze er binnen geraken langs achter, en Nanten zelf moesten ze niet vreezen: hij woonde alleen en was moorddoof, hij zou ten ander in bed zijn en vast in slaap.

Na schooltijd werd telkens opnieuw vergaring gehouden en beraadslaagd, – veel was er eigenlijk niet te bespreken, maar dat was voor den vorm, voor 't plezier van bijeen te komen; met hen zessen werd het iets als een geheim genootschap. Maantje deelde de rollen uit: Termote, Snoefel en Pappot zouden de Drie Koningen verbeelden; Termote de ster dragen (ze konden niet wel anders, omdat die ster in zijn huis gemaakt werd); de anderen den rommelpot, de goeze en de trompe spelen – dat waren de herders. Den Trotten zou Sint-Josep zijn. 'En Ons-lieve-Vrouw?' vroeg Pappot. Die ongelegen vraag bracht Maantje in moeilijkheid; zijn eerste besluit was de meisjes er buiten laten, dat bracht echter eene breuk in 't spel: zonder Ons-lieve-Vrouw konden ze moeilijk kerstnacht verbeelden. Zoo zag hij zich wel in de noodzakelijkheid op zijn voornemen terug te komen. Maantje voorzag echter het gevaar als ze er die klapkousen in mengen zouden dat 't spel kon verbrod geraken. Daarom kreeg Snoefel bevel voorloopig nog te wachten aan zijne zuster te vragen om mee te doen.

Doch hunne schikkingen vielen verkeerd uit, en buiten de schuld der meisjes. Een van de zes (allen loochenden het af op hun zieltje) had, zonder kwaad inzicht, maar om te pralen, het nieuws uitgebeld aan een paar makkers, die hadden er mede voortgelopen, de meisjes waren er achter gekomen, zoodat heel de school het wist. Eens zoover, was er geen tegenhouden aan – ze moesten het nu maar laten gaan. Natuurlijk wilde alleman mede doen en er bij zijn om Kerstavond te vieren. Voor Maantje zelf kreeg de geschiedenis een heel andere wending: het werd iets grootsch en hij kon de verzoeking niet weerstaan het in die richting te laten loopen, omdat zijn gezag er zoodanig door steeg, en omdat hij de hulp van een talrijke bende niet missen kon om zijn plan uit te werken. In zijne ver-